

Hemvännen

N ^o 13.	Lördagen den 30 April.	1899.
--------------------	------------------------	-------

Denna nummer af „Hemv.“ har 8 sidor.

Det är nu fulla tre veckor sedan den sista nummern (12) af „Hemvännen“ sett dagen. Påskhelgen äfvensom brist på tid hafva nämligen hindrat signor Elia från att sysselsätta sig med sitt tidningsbestyr under dessa veckor. Såsom en ersättning för dem, hvilka möjligen intressera sig för „Hemvännen“, innehåller denna nummer dubbla antalet af det beständiga eller 8 sidor.*

Remerciement. Signor Elia serait un ingrat, s'il laissait échapper une si belle occasion sans témoigner sa reconnaissance la plus vive pour les beaux cadeaux dont on lui a fait présent de toutes parts le 17 Avril.

Signor Elia.

Pristäflan! Nästa vecka anställes änyo en pristäflan — men denna gång en af helt annat slag än de föregående. De som här önska deltaga, ego anfinna sig hos Signor Elia Onsdagen den 4 Maj klockan sex på eftermiddagen.

Signor Elia.

En far lekte med sin lilla son. „Pappa!“ sade denne, „när jag blir så hög som dörren där, då är jag ju inte	liteu mera?“ — „Nej,“ svarade fadern, „då är du en stor best.“ — „Pappa är ännu längre än dörren, Fred jag,“ inföll gossen.
---	---

* För vinnande af mera utrymme hafva de af signaturen R. S. godhetsfullt insända planerna icke i denna nummer ännu antagits.

Visdomens Källa.

Tvänne berättelser af Signor Elis.

(Forts. från nr 12).

Borgmästaren, baron Stjernstedt var en ganska framstående jurist. För än han tillträdde denna sin post, hade han i flere år verkat som advokat och gjort sig känd genom en mängd lyckligt afslutna processer. Därtil var han författare af kungliga juridiska läro- och handböcker - ja, han hade som borgmästare till och med vägat publicera en samling dikter, hvilka dock ej rönt stor framgång.

Alla dessa arbeten upptogs helt och hållet den skarpsinnige och kloke, ehuru något ejendommige herrns tid, så att han ej hann egna många stunder åt sin familj. Och det var en lycka för honom, att arbetet var hans höjsta njutning, ty hemläret erbjöd honom inga förtroelser. Han hade gift sig som ganska ung, mera till följ af sin föräldrars önskan än af egen begjäre, med dottern till en rik adelsman. Medan under de första på en europeisk bröllopsresa tillbragta månader hade det akta paret lätt kända hvarandra och insett,

att de icke hörde till den kategori af kontraster, som subjekten öfvergå i kvinnorna som köld och värme. Nej! den arbete samme, idage, huslige mannen hade fått en hustru, som hatade orden "kärlek" och "möda", som ej insåg hvilken fröjd hemmet kunde tänka äronas, än då dess salar voro uppfyllda af "monde." Den eleganta damen, som fladdrade fransyska som en papegoja utan uppehåll och utan innehåll, hade svurit Fröhetseden åt en man, som visserligen kunde skrifa böcker och hålla långa, frökliga tal invid domstolen, men icke underhålla den enklaste konversation i fremmandes sällskap.

Noj var ju detta en smula förargligt, men snart vände de sig vid denna tanke, och då de återvände ifrån sin "Tour", återtog hvardera sitt gamla lefnadsstånd, d. v. s. baronen i sitt arbetsrum och baronessan i salongerna, var de sig hemma eller borta. Salunda förflöt deras lif, medan familjen förkades med en dotter, en son och åter en dotter.

Sonen var Carl, och vid tiden för vår berättelse var hans äldre syster 17 och yngre 13 år gammal. Antoinette, den äldre, var sin moders

afbild, då det däremot var svårt att bestämma hvem Elisabeth, „Lise“ kallad, bräddes på. Tillsvidare var hon blott en yrkhatta, som vid alla passliga tillfällen gjorde förträ till sin högförnämde mademoiselle syster och givade med sin bröder.

De båda flickornas eller egentligen numera blott Lises uppföstran sköttes helt och hållet af en särdeles bildad, äldre, pedantisk fransysk guvernant, då däremot Carl var lemnad åt sig själf och sin skola.

Hvilken sorglig följö detta hade, hafva vi af det föregående sett. Hon men i dåliga kamraters sällskap, hade han motståndslöst låtit locka sig in på furliga vägar. Hans begrepp om det rätta hade dessutom betydligt förvirrats af mycken läsning af „intressanta rofvarromaner“, hvilka kamraterna rekommenderat och hvilka han obehindradt kunde fördjupa sig i på sitt eget rum, dit hvarken fadern eller modern någonsin stucket sin näsa. Ty fadern trodde sin pligter emot sin son vara uppfyllda, då han befraktade hans betyg och berömd eller tadelade dem, på samma sätt som

modern, då hon försträckt sin son ett guldmunt då och då och lät honom deltaga i den konversation, som på hennes icke-visitonger fördes emellan henne, guvernanten och Antoinette uti salongen efter middagen.

Föräldrarna visste alltså ingenting om Carls förhållanden.

I stadens butiker hade man märkt att då och då diverse småsaker försvunno, och man hade äfven misstänkt, att dessa tillgrepp utfördes af pojkar, men naturligtvis hade ingen kommit på den tanken, att Carl Stjernstedt var inblandad, och för öfrigt utfördes de med en sådan finthet och vördsamhet, att man ej ännu öfverraskat någon och således ej framte bevis.

Dagen tränger sig knappast igenom den elegant möblerade salongens tjocka fönstergardiner af sidan, så att en angenäm halfdager herrskar i rummet, där baronessan Stjernstedt ligger på en soffa, fröken Antoinette makligt sträcker sig i en lärestol, guvernanten ^(mademoiselle Conday) vak som en eldgaffel sitter på sin stol och Carl gör detsamma, ehuru i en något bekvämare position — alla kring det med plancheer och album prydda divanbordet (forts.)

Ett och hvarje ur Handedelsgeografien.

1. Om handeln i allmänhet. (Efter J. J. Egli).

Med handel förstås den på öfverenskommande grundade omsättning, genom hvilken varor ombyta egare.*

Eftersom varornas omsättning närmast beror af deras produktion (frambringande), blir också kunskapen om denna sistnämnda rätta grundvalen för kunskapen om varuomsättningen.

Varorna indelas i råvaror (naturprodukter) och förarbetade varor (konstprodukter). De förra äro djur, växter och mineralier; såsom råvaror betraktas äfven sådana djur- och växtdeelar, som undergått alls ingen eller en blott oväsendtlig förändring, t. ex. fårull, kautschuk.

Underhållandet af nyttiga djur kallas boskapskötsel. I naturligt samband med denna ställer man äfven jagten, d. v. s. fångandet af land- och luftdjur, samt fiske, fångandet af djur lifvande i vattnet.

Odlandet af nyttiga växter kallas jordbruk. Under denna rubrik innefattas äfven de växtprodukter, som vinnas utan någon människans egen åtgärd.

Med bergbruk förstår man upptäckandet och tillgodogörandet af mineraler.

* I handeln användes stundt. ett allmänt öfverenskommet bytestmedel (företrädesvis penning); sådan handel kan kallas egentlig (köps) i motsats till bytesthandel, som lemman "vara mot vara".

Förändring af råvarorna betecknas med benämningen industri (konst- och näringsflit).

Stämningen förarbetades fordom uteslutande för hand och med tillhjälp af enkla verktyg, i så kallade verkstäder och var sålunda blott handverk, t. d. väfreriet.

Men behofven hafva blifvit mer utvidgade och mångfaldigare; behofvet lärde människan att nyttja sitt förstånd, och för en mängd uppfindingar och förbättringar stå vi uti skuld hos uppfinningsrika hufvudens eftersinnande, deras experimenter och lyckliga ingifvelser, men icke sållan också hos slumpen. T. ex. Spinnrocken äro vi t. ex. stora spinnmaskiner, hvilka - uppställda i egna partier afsedda byggnader, fabriker - på samma tid förrätta tusen- och faldigt arbete. På detta sätt har i många rikter ningen handverket utbildat sig till fabrikation.

Konstprodukterna sönderfalla sålunda i: 1) manufaktur och 2) fabrikat*

Kännedomen och förberedandet af maskiner af olika slag utgör uppgiften för mekniken.

Teknik kallas sammanfattningen af de för utöfandet af en industri bestämmande reglerna, alltså: Konstfärdighet.

Tekniken är mekanisk, då den förändrar råvarorna blott till formen, men kemisk, då den förändrar dem till naturen. (Forts.).

* Samma industrigrän (t. ex. bomullsväfreriet) kan vara både handverk och fabrikation, så att ofvannämnda skillnad till en del förlorar sin betydelse och t. d. i England led af en nogt kallades.

Spöken.

Fars i 1 akt. Öfvers.
från Italienskan af Signor Kiliu.

Scen V.

Rum i Gotthardos hus.

Bettinas sysslar med strykning och Margherita väkar kläder sittande i en kättil.

Bett. Här måste jag nu arbeta med all flit, ty det finns ännu andra göromål som vänta på mig; det är sant, att man kommer att frosta ut sig en smula, men det behöfs talmod; jag är i en god pastordens hus och nöjd med min lott. Min kära Margherita, ni gör intet annat än sammanställer tal, men oaktadt ni alltid drar på lotten rätt, vinner ni aldrig ett öre. Ni vet äfven att husbonden ozäru ser, hvar ni ha där bortkastat era penningar; om han nu där till vesle, att ni redan använt all er egenom för att tillfredsställa denna passion ...

Marg. Haf öfversende med mig, min kära Bettina; jag gör det för att sätta mig i stånd att efterlämna åt min systr dotter en liten hemgift.

Bett. Här i huset har ni allt hvad ni behöfvat, och jag tror, att om vid last äsido den pension, som vår husvärdts aflidne fader gifvit er, ni nu redan kunnat vara i besittning af ett icke så litet kapital.

Marg. Ah nej! detta skulle ej vara tillräckligt. Men ni kan vara säkert på, att jag skall göra en tern. Ja, jag skall nog ännu bli lycklig; och jag skall också tacka för er. Vet ni, i natt har jag haft en så skön dröm.

Bett. Jag önskar af hjärtat, att ni vore lycklig, men detta är ej vägen för att bli det.

Marg. Ni skall se, kära Bettina, att min lycka ej mer är långt borta. Hjärtat säger det mig.

Scen VI.

Desamma och Marianan.

Marian. Fru Margherita, jag önskar er god dag; fru Bettina, jag belönar er, alltid sysselsatt.

Bett. Då man vill hålla ett hushåll i x tern kallas en tötterinummer med reningsmedel.

ordning, måste man vara värksam.

Margh. Välkommen; jag ser med nöje, att ni ej glömt mig.

Bett. (ropar). Meneghina! Meneghina, hemta mig ett annat lod!

Marian. Meneghina gick ut just då jag froste in.

Bett. Näväl, då gör jag efter det (går).

Scen VII.

Margherita och Marianan.

Margh. Kom hit nära mig. Säg, har ni utträttat den där affären?

Marian. Ja, men jag har ej kunnat erhålla mer än tre scudi för alltsammans.

Margh. Jät ingenting. Har ni satt några nummer?

Marian. Ja, en scudo, och se här är återstoden (för henne pengarna).

Margh. Jag föräklar er, att 25: an, 40: an och 44: an ej länge kunna stå blifva. Vid sista dragningen smöt jag mig blott på en point, och hade jag följt min första idé, hade jag haft en tern.

Marian. Det är sant, ni gisser alltid mig. I dag har dragningen varit, har ni stampino'n?

Margh. Ej ännu, Meneghina har just gått för att skaffa den?

Scen VIII.

Desamma, Bettina, herr Antonio, Bernardino, sedan Nane.

Bett. Jag ville vetta hvort den värlig-nade Meneghina har gått. Det är redan middagstid, och hon har ej ännu dukat.

Ant. Jag hälsar er, minn damer. Signora Margherita, huru gör det med tern. Men?

Margh. Signor Antonio, skämta ej med mig. Hvem vet, om jag ej skall vinn er hvad jag kan, och det kanske snarare

x Stampino = den sedel, hvorpå de dragningnummerna äro uppräknade.

än ni tänker.

Ant. Här Margherita, jag skall glad-
jarnig offer att se er röjd. Men äfven
jag vill ge eder goda nyheter; vår husbond
har slutligen uthyrjt sitt nya hus.

Bett. och Margh. Värkligen? At
hvem?

Ant. At signor Bernardino; men
jag kan icke Fro att saken är af långva-
rig natur.

Bett. Hvarför ej? Signor Bernar-
dino är en förständig man.

Margh. Men tänk hvilket sam-
manträffande! I förrgår ~~berörde~~ jag att
det nya huset var glänsande upplykt;
att signor Gottardo var där med ett ly-
sande välskap, med ett ord, i hela
huset herrskade rörelse och lif. Jag
~~vet~~ nyfiken att få veta, hvori denna
dröm hände betydde, jag begif mig till
signora Marta som är en god spågun-
st, hon förklarade mig nummorna och
sade, att huset snart skulle bli uthyrjt.

Ant. Det ena skulle hafva skett;
och nummorna har ni dröjt för?

Margh. Ja visst! De äro 5, 6 2,
29. Skada, att jag ej kunnat uppföra
mer än 2 lire.

Ant. Hvarför har ni ej salt ena
örhängan? Klatskeden och alla andra dyg
barheter hafva redan gått upp i rök, hvarför
icke också slå i becken det sista guld-
stycket?

Margh. Herr Antonio kann ej
afhålla sig från att kränka mig.

Bett. Ah nej, signora Margherita,
signor Antonio säger det till ert eget
behåga, emedan vi se, att denna passion
förstör eder och skall komma att beröfra
eder äfven huset.

Ber. (inträdande). Signora, jag rekla-
rer signor Antonio Fenar. At signor
Gottardo hemma? (Alla besvara kares
ohelsamly).

Bett. Icke ännu, men det skal

* Va it. cabalista = en som spår i tecken och siffer

ej dröji länge, innan han kommer, jag Fro
klar mig, signor Bernardino, med att ni
kommer att bebo det nya huset och vin-
världen att ni en man med förstånd.

Margh. Var dock, signor Bernardino,
försiktig!

Ber. Mina damer, varen ej rädda.
Spökerna äro rädda för mig, men ej jag för
dem.

Nane (inträder). Menigheten har
gifvit mig stampian för signora Mar-
gherita.

Margh. Gif hit! Signora Mariana
na, var god och se, hvilka nummorna äro
dragna!

Marian. (gör en rörelse af öfverraska-
ning). Hvad ser jag!

Margh. (nyfiken). Hvad då?

Marian. Perbiana!... Ni har
gjort en ^{terr}, se här nummorna: 5, 11,
29, 17, 6 2...

Margh. (rusar upp och visar den
största glädje). Gud vare lof! Jag visste
väl, att han ej öfvergifvit mig; nu är
jag lycklig!

Ber. Jag gratulerar er, signora
Margherita

Margh. (lika glad). Ni har hemtat
lyckan med er åt mig.

(Ant., Bett. och Nane tala sakta
med hoarandra).

Nane. Perbacco! Jag har ej tänkt
därpå, annars hade jag ej gett stampi-
an åt henne, innan jag visat den åt
husbond.

Ant. Vi måste dock säga det åt hen-
ne... det är värkligen en underbar hän-
delse!

Bett. Men långsam, så man kan bli to-
kig... Hvem hade tänkt det?

Margh. Hvad vill det säga, att ni äro
dra ären helt lugna, och ej alls deltaga
i min glädje? - Hånske ni afundas mig min
lycka! - Nane! Tag min lottsedel och gå att

läsa ut min tern.

Nane. Signora Margherita, haf di Saloméd lills husbond kommer hem.

Margh. (ötaligt). Nej! nej! gå genast, jag vill hafva min tern. Om ej ni vill gå, skall signora Marianna gå.

Ant. Lugna er, säger jag, lugna er. Jag måste säga er, att edra niemrot ej varit der samma, . . .

Margh. (rasande). Hvilket? hvar för sig? O, jag släckne! . . . O, jag olyckliga! . . . Se här olyckan att vara blind (begynner ras).

Scen IX. Desamma och Jottardo.

Gott. (inträder och stannar häpen). Hvad vill detta säga. . . Hvad betyder denna jimmer?

Margh. Ack, kära herre! . . . jag är bedragen! . . . Jag är olycklig!

Nane. Signora Margherita har vunnit en tern.

Gott. Nå, nu är ni då just på den punkt jag ville, och ni är ej olycklig, och om ni vore för alltid, vore ni ej endast lycklig, utan ni kunde också ge en stat åt er systerdotter, för hvilken ni, som ni säger, korar er för att vinna på lotteriet. Sedan ni haft den olyckan att förlora synen, så, kanske för att fördrifva tiden har ni kastat er in på spelt om pennningar; så länge saken höll sig inom behöriga gränser, så, jag ingenting, men då jag sedan såg, att ert ärande till en skadlig passion, gaf jag befallning åt alla i huset, med stöfft af Gjenstens förlust, att öfverlemnade mig alla de pengur ni vilde bortkastat på lotteriet.

Ant. Och jag har nog för rakning öfver.

Ber. Detta kallas att handla som en man med förstånd.

Gott. Nu äro redan 10 år förångna under hvilken tid ni kottat er dag och natt för att vinna en tern. Nu är den lyckliga dagen kommen! Nu här vi slutligen vunnit de så innerligt efterlängjade ternen. Nu återstår att rådgöra om denna tern skall utjämnat de förluster vi gjort till nu.

Ni har ej endast hvarje år förlort er pension på 200 scudi, utan äro till nästan allt hos er eget, hvilket allt tillsammans gör 3000 scudi; er tern inbringa på 900 scudi; följaktligen har ni ännu en ~~rest~~ på 2100 scudi.

Ant. Se där hvilken skön vänt det är att draga på lotteri!

Gott. Långt ifrån att stäffa eder pension skulle denna tern ännu mera belata densamma, och jag försäker på, att ni konsulerat denna tern med det lilla, som ännu återstår af er exendom, på nya försök, och sedan drade ni tillot er tillflykt till att göra skulder och blifvit orjälpligen olycklig.

Ber. Ja, kära Margherita, detta hade varit den lott, som väntat er.

Gott. Men nu: de 3000 scudi, som jag förvarat åt er, skola samlas och depoteraras, på det de må bära frukt, och ni kan efter behag förfoga öfver dem med vilket lot. att ej spela på lotteri. Ni är rik nog att kunna lefva ganska bekvämt.

Margh. Gud välsigne er, kära signor padrone. Jag inser och tillstår mitt fel. Jag skall aldrig mera spela på lotteri.

Alla. Bra! Leffe signor Jottardo!

Gott. Nu skola vi gå och uppfiska oss med litet mat. Signor Bernardino, kom med mig, så skall jag ge er nyckeln.

(Alla aflägsna sig, utom Antonio och Nane).
(Forts.)

Starr är allmänt bekant som det rätta stamhället för Tysklands bergbruk, Kolare, bergmän, hyttarbetare bärplockare och andra finna följande i denna bergstrakt; men folket på Starr tycker om "lilla Supen" och är i allmänhet fäthyt. Följande teckning af deras lefnadsstätt är ganska träffande.

På lördagsaftonen spar man ej på mat och dryck, ty aftonmjödanen har då haft med sig veckolönen. På tisdagen och onsdagen lefver man som man kan; på torsdagen och fredagen tagas lifsmedel på "koren" dit, och man gläder sig att den kommande lördagen!

Hvarjehanda företeelser i naturen.

16. Underbart fina slöjdföremål.

I tjugonde året af drottning Elisabeths i England regering förfärdigade en grofsmid vid namn Mark Sealot ett lås, som bestod af elfva särskilda slycken af järn, stål och koppar, hvilka alla med öfverhöfande nyckel icke vägrade mer än omkringning ett och ett halft korn. Han gjorde öfver en kedja af guld, hvilken bestod af fyrårtio länkar, och efter att hafva fäst det densamma vid förenämnda lås och nyckel, satte han kedjan kring halsen på en loppa, hvilken med lätthet drog dem. Alla sammansatt, lås, nyckel, kedja och loppa, vägrade icke mer än omkringning två och ett tredjedels korn.

Oswaldus Northingerus, hvilken var nyktbarare till och med än Sealot för sina ypperst fina arbeten, säges hafva förfärdigat ett tusen och hundra skålar af svartfärdt elfvenben, hvilka alla i hvarje del voro fullständiga och likoat så små och fina, att de alla på en gång kunde rymmas i en kopp, urhållad ur ett pepparkorn af vanlig storlek. Johannes Skud från Mittelbrach tog detta underbara arbete med sig till Rom och visade det för påfven Paul V, som såg och räknade alla skålarna med tillhjälp af ett par synglar. De voro så små, att de för blott ögat nästan voro osynliga.

Jesuiten Johannes Ferrarius hade i sin ego Fräkanoner, af hvilka hvar och en tillika med vagn, hjul och annat omblita. rikt tillbehör öfrenledes kunde rymmas i ett urhålladt pepparkorn af vanlig storlek.

En artist vid namn Claudius Gallus förevände för kardinalen af Ferrara, dip. polytus Este, en samling små, högt öfver i några frad sittande fåglar, hvilka med tillhjälp af ett vattenverk och en genom slammor och grenar ritredd vattenledning fringos att sjunga och flata med versigra na, men då plötslyt en uggle framkom ur en till samma konstverk hörande buske, blefvo de genast förstummade och ego.

17. Silke.

Silke produceras af flere skrymningssjändrar (spinnare), ägnadhet af den kinesiska silkesmarken Bombyx mori. Därför är vid pass 30 dygn gammal, spinner han omkring sig en fjäderflytt af silkestränder, hvilka utdrages ur trå på hufvudet bekäntliga karl. Sjöfhyllan (Hochzeug) afnyttas och tråden föres i kandel som i rulle. En frad är öfver 1000 alm lång, och rym. 2000 spanader ge ett skalp. silke. In ett lod ge vid pass 6000 egg. Silkesmarken är den viktigaste insekt, ty den baredor sysselsättning af en stor menygd odlare, fabrikanter och köpmän och lammor ett dygt menkont beklädning. Men skäpar i afs. på detta mellan: a) slata tyger, t. ex. taft, b) kyrprade, t. ex. attas, c) fasonnerade eller med monster, d) sammetslika, t. ex. silkesammet, plys. — Efter afnyttningen föja såsom hufvudgjöröml i denna industrigen silkes tvinnande och väfrande, appretiering och färgning. — Silkesproduktionen härtager från hena, men bedrifres nu ägnadhet i Italien och Frankrike (södra).

Skämt, Anekdoter m.m.

Tvåarna likt. "Kära Raoul! Som jag för tillfället antet har att göra, skrifver jag nu till dig. Men som jag nu mera icke har något att säga, slutar jag här. Din Cécile."

En bonde blef åklagd för att ha slagit ihjäl sin granne's hund med en spades. — "Ja, ja, men jag ser alltså, att du slagit den bort för att tukta den? — "från de domaren. — "Ja, ja, herr domaren." — "Nå, hvarför gaf du den 2^a ej ett lättare slag med skaplet? — "Förstär du ej, att när man rappar till en spades...? — "Nå, men ja, när domaren... ant' bet på den ræckan med ræller med svansen, ant', vet jag."

Meteorologiska observationer.

Hljors' termometer hvarje dag kl. 12 ft. v.m. d. 14 Jan. 1892

Sönd. den 10 April	+8° C.
Månd. den 11 April	+7° C.
Tisd. den 12 April	+2° C.
Onsd. den 13 April	+2° C.
Torsd. den 14 April	+4° C.
Fred. den 15 April	+3° C.
Lörd. den 16 April	± 0° C.
Sönd. den 17 April	+4° C.
Månd. den 18 April	+3° C.
Tisd. den 19 April	+4° C.
Onsd. den 20 April	+3° C.
Torsd. den 21 April	+4° C.
Fred. den 22 April	+4° C.
Lörd. den 23 April	+4° C.
Sönd. den 24 April	+5° C.
Månd. den 25 April	+6° C.
Tisd. den 26 April	+7° C.
Onsd. den 27 April	+7° C.

Torsd. den 28 April +8° C.
Fred. den 29 April +10° C.
Lörd. den 30 April +6° C.

Rebus, gåtö m.m.

Lösning på gåtorna i nitt.
1) Hjölbacken. — 2) Rytta ren, sadeln och hästen — 3) Gropen.

1) Tvänne skepp på stora hafvet segla, segla ouppförligt, — aldrig råka de kvarandra.

2) Mitt första är hund alla da, da de i lifret fram sig ta'. Mitt andra är det lilla ord, Hvarja så mängens lycka b'zo. Mitt tula är ett namn så kort För den som egarn känna lart.